

ROSA MARINA.

DOOR

MELATI VAN JAVA.

I.

De trein was zoo juist aangekomen en de stoomtram, die het kleine dorpsstation verbond met het zeebadplaatsje derden of vierden rang, Duinwijk, stond geduldig te wachten.

Rose-Marie sprong vlug uit den wagon derde klas en sloeg haar levendige oogen in het rond om te zien of er niemand was, die haar hulpbehoevend zusje er uit kon tillen.

„Chef!” riep zij toen, want op het smalle perron was er niemand dan een oudachtig man met een rooden band om zijn pet, die het portier van een eerste klas coupé open hield en de conducteur.

„Instappen, instappen!” riep de conducteur en bracht het fluitje reeds aan de lippen.

„Conducteur, chef! zou u zoo vriendelijk . . .”

Maar zij voleindigde niet; de tijd drong en gehoor gevend aan een plotselinge opwelling, sprong zij weer in den wagon, pakte met een koenen greep, doeken, mandje, valies en twee krukken bij elkander, wierp ze snel op den grond, verdween toen nog eens in het vuil gele hok, sloeg haar arm om het bleeke, zwakke kind, dat afwachgend op de bank uitgestrekt lag en fluissterde haar toe:

„Zoo, houd me maar goed vast, Jans! zoo, flink!” en in een oogwenk stonden beiden op het perron; de stoomfluit gilte, de conducteur wierp het portier toe en voort snelde weer de trein.

Juist kwamen de chef en de passagier, die zoo pas de eerste klas coupé verlaten had, nader en de eerste vroeg:

„Belieft u wat, juf?”

„Neen, dank je, nu niet meer!” was het korte, een weinig scherpe antwoord, „of ja, waar staat de tram?”

Het was een zonderlinge groep, Rose-Marie nog zelf haast een kind met het magere, doch zeer uit haar kracht opgeschoten meisje in haar armen; zij bezweek haast onder den last; haar donker gezichtje was roodgekleurd van inspanning en stak sterk af bij de wasbleeke kleur van het gebrekkige schepseltje.

„Maar je kunt dat kind niet daarheen dragen?” merkte de chef aan.

„Waar is de tram?” vroeg zij nog eens.

Zij zag er boos uit; de aderen van haar slapen zwollen op door de inspanning, de zwarte fijne krulletjes stonden dreigend op langs haar voorhoofd, haar lippen waren half geopend en zij begon van vermoeienis te hijgen.